

72de Møde.

Onsdag den 10. Februar Kl. 13.

Formanden: I Skrivelse af Dags Dato meddeler Socialministeren, at han ønsker her i Tinget at fremsætte:

Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 182 af 20. Maj 1933 om Folkeforsikring.

Uden for Dagsordenen giver jeg Ordet til Socialministeren, for at han kan fremsætte det nu anmeldte Lovforslag.

Socialministeren (Ludvig Christensen): Jeg skal tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 182 af 20. Maj 1933 om Folkeforsikring*. Allerede i forrige Rigsdagssamling blev der fremsat Forslag til Lov om Ændringer i Folkeforsikringsloven. Det blev henvist til et Udvalg, der ikke naaede at afgive Betænkning. Bestemmelserne i det i Fjor fremsatte Lovforslag findes ogsaa i det nu fremsatte. Derom kan jeg henvise til mine Udtalelser ved Lovforslagets Fremsættelse i Fjor — de er refereret i Folketingstidende Sp. 2505—11 — og til de indledende Bemærkninger til Lovforslaget, hvor der er gjort Rede for de Udtalelser, som paa Foranledning af Udvalget var indhentet fra de store kommunale Organisationer, og for Ministeriets Stilling hertil.

Ud over de tidligere foreslaaede Bestemmelser indeholder det Lovforslag, jeg nu skal fremsætte, en Række nye Bestemmelser, hvoraf de vigtigste gaar ud paa, at Aldersgrænsen for Adgang til Aldersrente nedsættes til 60 Aar. Dernæst indeholder Lovforslaget Bestemmelser om Tilskud til kommunalt Boligbyggeri og om Huslejetilskud til Aldersrentenydere og Forhøjelse af Grænsen for det Beløb, Kommunerne kan anvende til personligt Tilskud til Invaliderentydere, og endelig indeholder Lovforslaget nogle Bestemmelser om Ændringer i Folkeforsikringslovens § 27 om Fribefordringsretten og § 50 om Helbredelsesforanstaltninger m. v.

Jeg skal nu først gøre nogle Bemærkninger om Nedsættelse af Aldersgrænsen for Adgang til Aldersrente. Indtil Aldersrenteloven af 1922 begyndte Adgangen til Aldersrentesunderstøttelse ved det 60de Aar,

men da den første Aldersrentelov kom i 1922, sattes Aldersgrænsen for Adgang til Aldersrente til det 65de Aar. Motiveringen herfor var efter Bemærkningerne til Lovforslaget, at Personer i Alderen 60—65 Aar i Almindelighed ikke kunde siges at være erhvervsudygtige. Det maa vel ogsaa erkendes, at en Del Personer mellem 60 og 65 Aar har deres Erhvervssevne i Behold, men Udviklingen i Tiden siden den første Aldersrentelovs Ikrafttræden har formet sig saaledes, at Erhvervsmulighederne for de ældre Aldersklasser har svigtet. Navnlig i de senere Aar ser man saaledes stadig hyppigere, at ældre Mennesker, naar de een Gang har mistet deres Arbejde eller Erhverv, ikke mere kan opnaa Beskæftigelse. I Bemærkningerne er der gjort Rede for, hvorledes Ministeriet har søgt at komme denne Gruppe vanskeligt stillede Personer til Hjælp. Som det ses, har Ministeriet forelagt Spørgsmaalet for Udvalget angaaende Socialreformen, der udarbejdede et Forslag, som væsentlig tog Sigte paa de arbejdsløshedsforsikrede. Ministeriet har imidlertid ikke ment at kunne blive staaende herved, ogsaa fordi der uden for de arbejdsløshedsforsikredes Kreds er mange, for hvem de samme Forhold gør sig gældende, og Ministeriet har da over for den Udvikling af Samfundsforholdene, som har fundet Sted, en Udvikling, som utvivlsonst skyldes en vis Tendens til hovedsageligt at benytte de forhaandenværende Arbejds muligheder til Fordel for de yngre Aldersklasser, taget det Standpunkt, at Aldersgrænsen for Adgang til Aldersrente bør nedsættes til 60 Aar.

I Forbindelse med dette Hovedforslag om Aldersgrænsens Nedsættelse, som findes i § 1, og som for øvrigt har medført nogle Ændringer rundt om i Loven, indeholder Lovforslaget nogle Bestemmelser, der vedrører Renten til de nuværende Rentenydere. Jeg skal nævne § 11, hvorefter der sker visse Ændringer i Reglerne for opsat Aldersrente. Som bekendt forhøjes Aldersrentens Grundbeløb, naar Begæringens Indgivelse opsættes til det 66de, 68de eller 70de Aar. Over for disse Regler har Ministeriet taget det Standpunkt, at de Personer i Alderen 60—65 Aar, der har Arbejde, stadig bør have en vis Opfordring til at blive ved det Arbejde, de har, og forsøge at klare sig selv saa længe som muligt, og at denne Opfordring ikke bør svækkes, fordi man af Hensyn til de Personer, hvis Erhvervsmuligheder har vist sig at svigte, nedsætter Aldersgrænsen. Det er naturligvis heller ikke Hensigten at opfordre Arbejdsgiverne til at